

ת"פ 2906/12 - מדינת ישראל נגד אחמד איבראהים

בית משפט השלום בביון שמש
ת"פ 15-12-2006 מדינת ישראל נ' איבראהים

לפני כבוד השופט מאיה אב-גנים ויינשטיין.

מדינת ישראל
באמצעות עזה"ד דינה דוד
נגד
אחמד איבראהים
באמצעות עזה"ד סים דראושה
הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמייעת פרשת התביעה ותיקון כתוב האישום, בגין תרכיב- עבירה לפי סעיף 34ב לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), נהוגה ללא רישיון נהיגה- עבירה לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] ונוהגה ברכב ללא ביטוח- עבירה לפי סעיף 2א לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

בהתאם לעובדות כתוב האישום המתוון, ביום 13/01/07 בשעה 19:20 או בסמוך לכך, גנב הנאשם את רכבו של המתلون מביתו, בדרך שאינה ידועה למאשימה. בסמוך לשעה 19:20, נתפס הנאשם כשהוא נהוג ברכב במחסום קלנדיה. לאחר שהוזע מהרכב על ידי אחד ממאבטחי המחסום, נתפס הנאשם כשביביסו מכשיר טלפון נייד מסוג "מיירס" השיר למטלון.

تسקיר שירות המבחן

בהתאם לסקיר שירות המבחן, הנאשם בן 25, רווק המתגורר באבו גוש עם הוריו. הורי הנאשם אינם עובדים והתא המשפחתי שרוי במצבהכלכלי. בשל האמור, בגיל צעיר תפס הנאשם תפקיד מרכזי בסיווע בפרנסת המשפחה. בגיל 16 עזב הנאשם את הלימודים והחל לעבוד. לאחר שירותו מסר קצר בגין נהוגה ללא רישיון, עבד הנאשם בתחום הבניין ובנה בית כהנה לנישואיו. לפני כשלוש שנים נפל מגובה רב בעבודתו ונפצע. בעקבות תאונת העבודה נאלץ הנאשם לעבור ניתוחים ושיקום ממושך. בשנים הללו התנסה לעבוד ונקלע למצוקה כלכלית ורגשית. כיום בשל מצבו הגופני, עובד הוא בעבודות מזדמנות. הנאשם מסר שהוא צפוי להתחנן בעוד מספר חודשים.

לנאשם אין עבר פלילי, אך בעברו עבירה תעבורתית משנת 2011 של נהוגה בקלות ראש ולא רישיון נהוגה. בגין העבירה האמורהណון הנאשם ל- 21 ימי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופסילת רישיון הנהוגה.

שירות המבחן התרשם שהנאשם לאלקח אחריות על גנבת הרכב, אך הודה נהוגה ללא רישיון. יעיר שהנאשם טען בטענה הטיעונים לעונש שהמדובר באירוע והוא מודה בוציע העבירות בהן הורשע. הנאשם הביע חרטה וביטה רצון

עמוד 1

לקיים אורח חיים תקין ונורטטיבי שבמרכזו הקמת תא משפטתי. מאז ביצוע העבירה, ממשך חמיש שנים, לא ביצע הנאשם עבירות נוספות ואף השתתף באופן פעיל בקבוצה טיפולית לצעריהם בשירות המבחן, תוך בטוי מוטיבציה למעורבות ולשינוי בחיו. כדי לבדוק את התקדמות הנאשם בהליך הטיפולי, ביקש שירות המבחן דחיה של הטיעונים לעונש בכארבעה חדשים.

בתסaurus משלים שהוגש לקראת הטיעונים לעונש הבahir שירות המבחן שהנאשם התמיד בהשתתפותו בקבוצה הטיפולית, הגיע לכל המפגשים בעקבות ובהתמדה והשתתף בפגישות באופן פעיל. שירות המבחן התרשם מהמאמצים שהשקייע הנאשם לתקוד נורטטיבי ואת התמדתו בכך, על אף איורים קשים שחווה.

על מנת לחזק את התהילה החיווי בו הוא מצו ואות מאציו הנאשם לעיריכת שינוי בחיו, המליך שירות המבחן להאריך את המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 220 שעות, ענישה שיש בה כדי לחזק את הגבולות ולהמחיש לנאים את חומרת העבירות שביצע, לצד עידודו בהמשך הליך השיקום האישי. בנוסף ועל מנת להמשיך את העבודה הטיפולית לפיתוח מיומנויות התמודדותו, הומלץ על הטלת צו מבחן למשך שנה, במסגרתו ישלים הנאשם את השתתפותו בקבוצה לצערים ובהמשך תיבנה עבورو תכנית טיפולית מתאימה.

טייעוני הצדדים לעונש

המאמישה עמדה על חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, על תחושת חוסר האונים של המתלוון שרכבו גגנו ועל היות גניית רכבים בוגדר מכת מדינה אותה יש למגר. בנוסף לגנייה, הנאשם נהג מבלי שהוציא מעולם רישיון נהיגה ובכך, סיכון הוא את עצמו ואת יתר משתמשי הדרך. המאמישה טענה למתחם ענישה הנע בין 12 ל-30 חודשים, בצוירוף מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למטלון, ועתה לקביעת עונשו ברף הבינוני תחתון, תוך העדפת האינטרס הציבורי על פני אינטרס הנאשם. ב"כ הפניה לרע"פ 7163/13 ולרע"פ 6757/11.

לטענת המאמישה, הנאשם לא עבר הליך שיקומי או טיפול רפואי משמעותי. המלצה השירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם חומרת העבירות ואינה מגלה את החזרתיות בנהיגה ללא רישיון. המאמישה ביקשה להדגיש שהנאשם שב נהוג שלא רישיון נהיגה חדש וחצי בלבד לאחר שנגזר עליו מאסר על תנאי, בעוד המלמד על העדר מORA מפני החוק.

ב"כ הנאשם הפנה לשינויו הרוב שהגהשת כתוב האישום כשלוש שנים לאחר האירוע, ללא הסבר ותוך עייפות דין לנאים. הנאשם אמונה ניהל הוכחות, אך לאחר שנשמעה פרשנת התביעה תוקן כתוב האישום ומכאן, שאין לזקוף את ניהול ההוכחות לחובטו. בהזמנות הראשונה שעמדה לפני להודות במעשה, עשה כן.

ב"כ הוסיף וטען שהנאשם עבר הליך שיקומי רפואי. התנאי שנגזר על הנאשם נוצר בגין עבירה משנת 2011 וניתן בסוף שנת 2012, קרי. עברו כשבע שנים מאז ביצוע העבירה שבגינה נוצר התנאי. ההגנה סבורה שיש לאמץ את המלצות השירות המבחן להארכת התנאי. ב"כ הפנה לפסיקת בית המשפט ל痼ורה שביטול הרשעה במספר תיקים כדי שייהו בידי הכלים שלא להפעיל תנאי חב הפעלה שנגזר על הנאשם. ב"כ הפנה לת"פ 21013-06-14 בקשר להנאים להארכת המאסר המותנה נכון להיום טיפול ולרע"פ 15/4944 בקשר להליך שיקומי.

lagishat.hagana, מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי ועד למספרבודד של חודשי מאסר שניין לרצותם בעבודות שירות. במקרה זה הרכיב שגנבו והושב לבעליו ולא נגרם נזק למטלון. בנוסף, הנאשם חזר בדרך הישר, התארס וצפוי להתחנן. יש לחזק את הנאשם בכך וلتת לו את הדחיפה אותה הוא צריך. בנסיבות אלו, יש לחרוג מהמתחם ולאמץ את

המלצות שירות המבחן.

הנאשם הדגיש את חלוף הזמן הרב והוסיף כי מאז ביצוע העבירה הוא השטנה עד מWOOD. הוא עובד וצפוי להונשא. הנאשם הכיר בטעותו, הذر עליה וביקש את התחשבות בית המשפט.

מתחם העונש ההולם

קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחסי הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40 בחקוק העונשין). לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידה הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוגגת ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה.

בגיבת הרכב פגע הנאשם בערך המוגן של שמירה על רכוש הציבור וקניינו. פגעה זו מלאה לא אחת בנזק ישיר ובndoak עקיף הכרוך בעוגמת נפש, טרחה מיותרת והוצאות. העריכים המוגנים בהגאה ללא רישון הם פגעה בביטחונם של משתמשי הדרך ושלום הציבור. "גהגה ללא רישון היא" איהם נע" על נסעי הכביש וכמובן על הנוגג ומשפחתו, ויהה לה ענישה של ממש, גם לצרכי הרתעה, לא כל שכן למי שכבר כשל" (ע"פ 11/3149 בראנטי ראסם נ' מדינת ישראל. (15/05/11).

ברע"פ 1052/17 מחמד ג'ברין נ' מדינת ישראל (17/03/12) נדון מקרה שנשיכותיו דומות לנסיבות המקרה שלפני. שם הוגש נגד הנאשם כתב אישום מתווך אשר "יחס לognיבת רכב, נהגה ללא רישון נהגה ונעה ברכב ללא ביטוח. הנאשם גנב רכב ונוהג עמו לכיוון השטחים כשאין ברשותו רישון נהגה ונתפס במחסום. בדומה לנאים בתיק שלפני, גם שם הרכב הושב לבعلוי. באותו המקרה המליך שירות המבחן להטיל על הנאשם מאסר בעבודות שירות. בית משפט השלום גזר על הנאשם 4 חודשי מאסר לרכיבי עבודות שירות, 3 חודשים מאסר על תנאי ופסילת רישון תנאי (ת"פ 15-05-15-41599). נוכח ערעור על קולת העונש, החמיר בית המשפט המחויז את עונשו של הנאשם וגזר עליו 8 חודשים מאסר בפועל, בנוסף לרכיבי ענישה נלווה (עפ"ג 16-11-20776). בית המשפט המחויז קבע שמתחם הענישה הראו נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות, לבין מאסר בפועל העולה על שנה. בקשה רשות ערעור נדחתה, תוך שכב' בית המשפט העליון מבahir ש"העונש שהושת על המבקש הינו ראוי ומואוז".

זהו גם המתחם הראו ב מקרה שלפני.

הסתמיה ממתחם העונש וחידוש התנאי

כנגד הנאשם תליו ועומד מאסר על תנאי בפעולת של 7 חודשים, בגין נהגה ללא רישון נהגה. בכלל, על פי סעיף 55(א) לחקוק העונשין, "מי שנידון למאסר על תנאי והורשע בשל עבירה נוספת, יצווה בית המשפט על הפעלת המאסר על תנאי". סעיף 56(א) לחקוק קובע את החירג לכל ולפיו: "בית המשפט שהרשיע נאם בשל עבירה נוספת ולא הטיל עליו בשל אותה עבירה עונש מאסר ראשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמקום למצוות על הפעלת המאסר על תנאי, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

"שיקול הדעת הנitin לבית המשפט בהערכת עונש מאסר מותנה מתמקד בנסיבות שביהם מצדך לתת לנאים הזדמנות נוספת לחזור בדרך הישר, כאשר הוא מראה סימנים המניחים יסוד לציפייה כיvr יהיה" (רע"פ 7391/08 מהאג'נה נ'

מדינת ישראל, [פורסם ב公报] בפסקה 20 (14.9.2009) "צוטט בהסכמה ברע"פ 4902/14 בז' צבאן נ' מדינת ישראל (16/07/14).

ברע"פ 1553/15 חילול דיב עיסא נ' הוועדה המקומית לתוכנן ובניה "השומרון" (31/10/17) עמד בית המשפט העליון על תכליותיו של עונש המאסר על תנאי ועל השיקולים להתיישנותו.

"...תכליתו המרכזית של עונש מאסר על תנאי היא הרתעה אישית. בסיסו של עונש זה עומדת ההנחה שלפייה איום בהשתה ודאית של עונש מאסר בפועל בגין ביצוע עבירה נוספת - ימנע מהנאשם לבצע בשנית".

"מושכלות יסוד הן כי העונש על העבירה מבטא, בין היתר, את תגובת החברה לפגיעה בערכים המוגנים שלה (ראו: רבין וואקי, בעמ' 1431-1432). ואולם, עם חלוף הזמן, פגעה זו בערכים מתקה, ועימה גם דוער רצון הציבור להעניש את העברין ולהבטיח כי יקבל כגמולו (ראו: פלר כרך ב', בעמ' 622; קיטאי סנג'רו, בעמ' 237; עניין נשף, בעמ' 586). יתרה מכך, מימוש האחירות הפלילית, בחולף זמן רב ממועד הטלת העונש, אף עלול לפגוע בסדר החברתי וברגיעה שנוצרה כתוצאה מהשכחה, ולהעלות על פני השטח משקעים לא רצויים (ראו והשוו: פלר כרך ב', בעמ' 623)".

"על יסוד האמור, אפנה CUT לבוחן אם הטעמים העומדים לשיטתו בסיס התהיישנות עונשים - שכחה ומחילה, דרבון הרשותות והזכות לסיום מהיר של ההליך - יפים גם לעניין עונש מאסר על תנאי.

ראשית, ביחס לטעם השכחה והמחילה - סבורני כי טעם זה מתקיים בהקשר של עונש מאסר על תנאי. בדומה ליתר העונשים, גם בחולף זמן רב מהתשלת עונש מאסר על תנאי מתקה הפגיעה בערכים החברתיים אשר גלווה בביצוע העבירה שבעיטה הוטל עונש זה, ועימה פחתת הרצון של הציבור להחמיר עמו הנאשם בגין ביצועה. אומנם, אין חולק כי עונש המאסר על תנאי נועד דווקא להביא להחמרה עם מי שבו לסורם חרף אותן אזהרה מצד המערכת השיפוטית, אולם אין הדבר מחייב כי יש להפעיל את העונש גם בחולף זמן רב ממועד ביצוע העבירה הראשונה, משנמוגה הצדקה החברתית לכך.

אף הטעם התועלתי של דרבון הרשותות מתקיים בהקשר של מאסר על תנאי, שכן כאמור הפעלת המאסר המותנה תלואה בניהול הליך פלילי נוסף על ידי רשותות אכיפת החוק. תחילת מרוץ התהיישנות עם הטלת העונש מהוות למעשהAITות לרשותות כי אל להן להתמהמה עם מילוי תפקידן ועם העמדה לדין של עבריינים רצידיביסטים בגין ביצוע עבירה התנאי.

לטעמים אלה ניתן להוסיף את הטעם של זכות לסיום מהיר של ההליך הפלילי. עונש מאסר על תנאי, כאמור, הוא העונש היחיד - מלבד עונש פסילה על תנאי - אשר הפעלתו תלואה בניהול הליך פלילי נוסף. ניהול הליך נוסף זה מוטל על כתפיהן של רשותות אכיפת החוק, וככל שהן מתהממות עמו - נפגעת זכותו של העבריין לסיום מהיר של ההליך [הנוסף]. להבדיל מהמקרים שנדונו בפסקה שביהם אשמתו של העבריין הובילה להתקבות ההליכים, במקרה של אי פתיחת הליך פלילי נוסף - מדובר באחריות הרובצת על הרשותות, ועל כן סבורני כי טעם זה יפה גם להתיישנות עונש מאסר על תנאי".

על אף שבמקרה שלפנינו העונש לא התישן, העקרונות עליהם עמד בית המשפט העליון מתיישבים עם המסקנה שבנסיבות הייחודיות לתיק זה, לא יהיה צודק להפעיל את המאסר המותנה:

טעם השכחה והמחילה- העבירה הראשונה שבגינה הוטל המאסר המותנה בוצעה בשנת 2011, לפני שבע שנים. "עד עמוד 4

חלוף הזמן, פגעה זו בערכיהם מתקתה, ועימה גם דוער רצון הציבור להעניש את העבריין ולהבטיח כי יקבל גמולו", כלשון פסק הדין.

הטעם התועלתי של דרבון הרשות וזכות הנאשם לסייע מהיר של הילך הנוסף - הנאשם הוועד לדין כשלוש שנים לאחר ביצוע העבירה, שיהו שלא ניתן לו הצדקה עניינית והסביר מניה את הדעת. "כליאת עבריין שנים רבות לאחר שחזר למוטב אינה משמשת שום מטרה חיובית, אלא כפי שכבר ציינתי במקום אחר, מעשה זהה מעוות את הדין והצדק" (ע"פ 416/76 אפרים גבריאלוב נ' מדינת ישראל, פ"ד לא(2) 29, 31).

מידתיות בענישה - "עיקרון המידתיות מחייב גם הילמה בין חומרת העבירה לבין המועד שעובר מעת שהוטל עונש המאסר המותנה, וזאת בהתאם לאינטראס הציבורי הפוחת בהפעלת העונש המותנה בחולף שנים רבות מיום שהוטל. ניתן, אם כן, לסכם כי ככל שחלף זמן רב מעת שהוטל המאסר המותנה, כך מתקה הצורך הציבורי בהפעלו ובהתאם הילמה בין העבירה לעונש פוחחת", דבריו כב' השופט הנדל בرع"פ 1553/15 (הדגשה הוספה).

אר באמור אין די. בנוסף לאמור לעיל ועל מנת שניין יהיה להורות על הארכת המאסר המותנה חלף הפעלו בנسبות תיק זה, יש לחזור ממתחם העונש ההולם. בהתאם להוראת סעיף 40(א) לחוק העונשין, "קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרונו המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש ששתתקם, רשאי הוא לחזור ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במאבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969".

"בהקשר זה אני מוצא לנכון להעיר עוד כי שיקולי שיקום הם, כאמור, בעלי מעמד חשוב עת מצין בית המשפט בין שיקולי הענישה, הגמול וההרtauעה, במלאת גזירות הדין. במקרים שבהם נרתם הנאשם להילך שיקומי, או מראה נכונות כנה לעשות כן - עשויים שיקולי השיקום אף לגבור על שיקולי הרtauעה והגמול (ראו: דברי חברי, השופט א' שם, ב- רע"פ 3711/13 הושיאר נ' מדינת ישראל (16.7.2013) (להלן: עניין הושיאר)). ואולם, ההתחשבות בשיקולים אלה נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט והוא איננה בגדר חובה, גם לאחר תיקון 11 לחוק העונשין (ראו למשל: עניין הושיאר, בפסקה 8 והאסמכתא המובאת שם). למסקיר שירות המבחן עניין זה (כמו בעניינים אחרים) "משקל של המלצה בלבד" (עיינו: רע"פ 8176/12 ראהב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 10 (15.11.2012)). בית המשפט ייטה לבctr את שיקולי שיקומו של הנאשם על פניו שיקולים אחרים כאשר הוא משתקען כי הנאשם השתקם ושינה את דרכיו, או כי קיימים סיכוי ממש לשיקומו, וכך הוא "במקום שבו נראה כעקביו הילך השיקום שבו מצוי המבוקש-המעערר" (ראו: רע"פ 8665/12 ברהנה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.5.2013)) - ואילו השמות של הנידון

בעניינו של הנאשם התרשם שירות המבחן שברקע ביצוע העבירות עומדים צרכים רגשיים, שבבסיסם דימוי עצמי נמור, חוסר בשלות רגשית בהפעלת שיקול הדעת וחסכים רגשיים. הגניבה בוצעה, להערכת שירות המבחן, מתוך רצון לא מודע לפיזי עצמי. מאז ביצוע העבירה ניתק הנאשם את קשריו עם הסביבה השולית ופיתח קשר זוגי חיובי, הממלא עבورو צורך רגשי ומהווה גורם מדרבן לשינוי ולהתנהלות תקינה. ביחס השנים האחרונות לא ביצע הנאשם עבירות נוספות, נתון המועד על רצון ומאזן להימנע ממעויבות פלילית, כמו גם הילך של התבגרות ושליטה עצמית.

כמפורט בתסקיר המשלים שהוגש עניינו של הנאשם, הנאשם השתלב בקבוצה טיפולית המיועדת לסייע לצעירים הנמצאים בשלב של גיבוש זהות עצמית, פיתוח מודעות עצמית וכליים להתמודדות בונה ונוורמטיבית. שירות המבחן

התרשם מהמוטיבציה לתקוף תקין ומהתועלת שמשפט הנאשם מהשתפות פעילה בקטבוצה.

נוכח מכלול האמור, שכונעתי כי יש לחזור ממתחם העונש משיקולי שיקום. הנאשם עבר כבר דרך ההליך שיקומי משמעותי וערך שינוי חיובי בחיו. הتفسרים שהוגשו מצבעים על סיכוי ממשי שהנאשם שינה את אורחות חייו ויכול להתמיד בכך, באופן בו ישנו פוטנציאלי שיקומי גבוה המצדיק חירגה מהמתחם שנקבע. מהתנהלות הנאשם ניתן ללמוד על שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ורצונו של הנאשם להשתקם. שליחתו של הנאשם לריצוי מסר בפועל לתקופה שללא תפחת מ-7 חודשים (משהו התנאי שהוטל עליו), עלולה לסכל את ההליך השיקומי או לפגוע בו באופן משמעותי. בנסיבות כאמור, האינטרס הציבורי של מניעת עבירות מוביל למסקנה שיש לבקר חידוש התנאי, חלף הפעלו (ע"פ 13/1903 חמורה עיאה נ' מדינת ישראל. 13/07/14). בלשכה שהאינטרס בשיקומו של הנאשם אינו רק של הנאשם עצמו, אלא של החברה כולה.

ambil להקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, מאז ביצוע העבירה ועד היום- משר לעלה מחמש וחצי שנים, לא ביצע הנאשם עבירות נוספת, באופן התומך בכך שהנאשם מראה סימנים המצביעים יסוד לציפייה שחזר בדרך הירשה (רע"פ 14/4902 בן צבן נ' מדינת ישראל. 14/07/16).

"...ראו גם מאמרו של פרופסור אורן-גצל אייל "חריגת ממתחם העונש ההולם" (פורסם בספר דורית בייניש 2015):

"מקום בו נקבע כי יש סיכוי של ממש לשיקום והוחלט לחזור ממתחם מטעם זה, אין לבחור בעונש שיפגע ממשמעותית בשיקום רק כדי לעמוד חלקית בעקרון ההלימה... ככל שעולה כי השמת הנידון מאחריו סורגי ובריח עלולה לאין את ההליך השיקומי או לפגוע בו באופן ניכר, יש לבקר את שיקולי השיקום".

וכן בהמשך:

"אם החלטת בית המשפט כי הנאשם האמור השתקם או שיש סיכוי של ממש לשיתקם, ולא היו נימוקים להימנע מהטלת עונש לפי שיקולי שיקומו, עליו להטיל עליו עונש שאינו כולל מסר בפועל כלל". (ת"פ (רמ') 17822-05-15 פרקליטות מחוז מרכז- פלילי נ' סימון ציקואשוויל. 16/09/08).

בנסיבות הללו ראוי להעדיף עונשה שבבסיסה שיקומי ולהגישים את מטרות הענישה באמצעות ביצוע שירות לתועלת הציבור וקביעת צו פיקוח. בדרך זו ישמש ההליך הפלילי מנוף לשמירה על כך שהנאשם上升 על דרך הירשה, בשילוב עם פיקוח הרתעתני.

לאמור נוסף וכי אף על פי שאין מחלוקת שהמבחן היא בבחינת המלצה בלבד שאין בה כדי לחיבב את בית המשפט, הרי ש"تفسיר שירות המבחן הוא כלי חשוב, באמצעותו ניתן לרדת לעומקן של נסיבותו האישיות של הנאשם ולעמוד על הגורמים, שהביאו להידדרותו לביצוע העבירות, כמו גם לבחינה מעמיקה ומڪצעית של סיכוי השיקום ודרכי השיקום. מכאן עולה, כי בנסיבות המתאימות נכון לתת לממלצות השירות המבחן משקל ממשמעותי ולעתים אף לאמץ. ראו: ע"פ 472 פלוני נ' מדינת ישראל (03/2012) (עפ"ג (ח') 15-10-2011) 28110-28 מדינת ישראל נ' עידן דוד. (17/12/15).

חרף האמור מצאתי כי היקף צו השל"צ המוצע נמוך ויש להרחבו ממשמעותית, באופן אשר יהיה בו כדי לעלות בקנה אחד עם עקרון ההלימה.

בגזרת העונש המתאים לנאים, בית המשפט רשאי להתחשב בהתקיימות נסיבות שאין קשורות ביצוע העבירה, ככל שסביר כי ראוי לhn משקל בנסיבות המקירה. בהתאם, זקפתו לטובת הנאשם את הפגיעה של העונש בו ובבני משפחתו, העובדה שלקח אחריות והודה. הנאשם אמן נihil הוכחות, אך לאחר שמייעת עדי התביעה תוקן כתוב האישום והנאים הודה בעובדות כתוב האישום המתוקן. עוד הבאתו בחשבון את העובדה שהמדובר בעבירה הפלילית הראשונה של הנאשם (להבדיל מהעבירה התעבורתית), שחלפו חמיש וחצי שנים מיצוע העבירה, פרק זמן בו לא בוצעו עבירות נוספות, את נסיבות חייו המורכבות של הנאשם ואת ההליך השיקומי שעבר.

לנוכח מכלול האמור, אجاز על הנאשם את העונשים שלhalb:

חידוש עונש המאסר המותנה בן 7 החודשים שהוטל על הנאשם בת"ד (י-ט) 7888-09-11 מיום 27/11/12, למשך שנתיים מיהים.

פיצוי למתalon בסך 2,000 ₪. הפיצוי יופקד בקופה בית המשפט עד ליום 01/08/18 ויעבר למטלון, בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה.

שירות לתועלת הציבור בהיקף של 400 שעות, בתכנית שיוכן שירות המבחן. במידה ויהא צורך לשנות את מקום ההשמה, יבצע שירות המבחן את השינוי, יודיע על כך לבית המשפט. שירות המבחן יוכל לשנות את מקום ביצוע השירות ללא צורך בהחלטה שיפוטית. הנאשם יוכל ביצוע צו השל"צ לא יוארך מtar 45 ימים מיום קבלת התוכנית ובתיום עם שירות המבחן.

שירות המבחן ייכן תוכנית של"צ בתוך 30 ימים.

צו מבחן למשך שנה. המבחן יהיה בפיקוח שירות המבחן ללא צורך בצו שיפוטי נוספת.

הנאים מזוהה, כי אם לא יבצע את השירות לתועלת הציבור כנדרש או לא יעמוד במבחן, הוא צפוי לגזרת דין חדש, לרבות האפשרות שליחתו למאסר בפועל.

מציאות בית המשפט תמציא העתק גזר דין לשירות המבחן ותקבע תזכורת פנימית מתאימה.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים. מיום 10.7.2012

תיקון מס' 113

ס"ח תשע"ב מס' 2330 מיום 10.7.2012 עמ' 104 (ה"ח 241)

ניתן היום, כ"ב סיון תשע"ח, 05 يونيو 2018, בנסיבות הצדדים.